

Jesús, el nostre Salvador

Romà Casanova, bisbe de Vic

Enmig de la societat actual, amb un pensament dominant, el qual exalta el jo fins a fomentar un individualisme que mena cada vegada més a la intolerància i la violència; enmig d'aquest món, els cristians gosem dir que Jesús és el Salvador de la humanitat, que cada persona té en Jesús el seu Salvador.

El Kerygma, ens fa present el sentit profund del misteri de l'existència de cada persona i del mateix món.

Afirmar que Jesús és el nostre Salvador xoca amb el pensament que manifesta que és l'home per ell mateix, la humanitat amb les seves pròpies capacitats, qui duu la salvació a les persones. No hi ha necessitat de ningú, nosaltres ja ens podem «salvar», ja podem reeixir en tots els reptes que tenim al davant nostre, com a individus i com a societat. En aquests moments predomina aquella teoria del filòsof positivista francès Comte dels tres estats pels quals transita la història del pensament. Expressant-ho de manera sintètica: del pensament mitològic i religiós al pensament racional, per arribar al positivista i científic. Hi ha un culte a la ciència i a la tècnica, com si aquestes poguessin donar resposta a tota la realitat en la seva complexitat i misteri.

Certament que la fe cristiana no pot sentir cap rebuig a la raó, a la ciència i a la tècnica, que és la seva aplicació. La nostra fe en Déu creador ens diu que la raó humana, amb totes les seves capacitats, és obra de Déu. A més, l'encàrrec del Senyor de tenir cura de tota la creació inclou el coneixement i l'ús de tot per al servei de l'home en totes les seves necessitats, sempre en harmonia amb la naturalesa. Tot i això, en l'home sempre hi ha una recerca de

sentit i significat que l'ajuda a buscar quelcom més profund que assaïi el seu cor.

La predicació cristiana fonamental, l'anomenat *Kerygma*, ens fa present el sentit profund del misteri de l'existència de cada persona i del mateix món. El que anunciem els cristians és que Crist és el nostre Salvador, que en ell, mort i ressuscitat, hi ha la certesa de l'Amor com a fonament de tot, que la nostra existència té un sentit: ser estimats. I, a més, aquesta afirmació posseeix un segell inesborrable: Jesús mor en la creu en aquell divendres del mes de nissan i fora de les muralles de la ciutat de Jerusalem. Aquell crucificat i mort té relació amb tota persona humana. Tota la foscor del nostre cor, tot pecat que ens afeixuga, tota recerca de sentit, tot els nostres desitjos de vida i amor, tot el nostre ésser té en Jesús crucificat la resposta i la salvació. En ell tothom és, malgrat tot, capaç d'un nou començament vers la plenitud.

